

Tájképzetek

alkotó: Portik Szabolcs Huba

Iskola: Nyugat Magyarországi Egyetem, BDPK

Szak, specializáció, évfolyam: Képi ábrázolás, grafika szak, 3. osztály

Témavezető neve, tudományos fokozata, beosztása:

Nagy Csaba Főtanácsos

Tájkép és a táj viszonyát próbáltam alkotásomban megmutatni, mivel a tájkép egészében önálló műfaj, egyúttal motívumként sok festményen megjelenik. E műfaj tanulmányozása, megértése is szerves része a művészi látásmód kialakításának, új képek készítésénél újabb kontextus bemutatására. A tájkép nem csak a magyar, hanem a nemzetközi művészeti élet kihagyhatatlan része. Munkám során a valós és a képzelt tájat teremtem eggyé, azt vizsgálva ez az újra teremtett táj, milyen hatással van a befogadóra. Rengeteget tanulmányoztam a kínai, a japán tájak művészetét, valamint sok ötletet merítettem a nagybányai alkotók munkásságából, a folt technikából, valamint a realisztikus rajzi ábrázolásból. A tájkép készítésekor nem csak a tájat másoljuk, hanem az érzéseink, a pillanatnyi benyomásink is megjelennek a felületen, miközben előttünk a táj is folyamatosan változik. Akárhányszor szemléljük ugyan azt a helyet, mindig más-más arcát mutatja a táj. Hol a fényviszonyok, hol a páratartalom vagy más elem játszik szerepet a változásban. Sok művész a képzeletének tájait vetíti ki, ábrázolja képein. Az én esetemben a táj, mint érzelmi forrás szerepel, lelkenek, mint lenyomata jelenik meg, pontosabban, lelki állapotomat ábrázolja. Ez a felismerés vezetett el oda, hogy hagyományos grafikai technikával kellene dolgoznom. A ceruzarajz nem új technika –klasszikus eszköz – azonban kifejező ereje olyan hatással bír akár a festményé. A legjobb támpontot a japán és kínai tájkép ábrázolás adta, ahol a grafikát és a festészetet vonták egybe. Ez tetszett, és sok ötletet adott, hiszen az ottani művészetben nem csak a tér, de a képzelet is közre játszik és egy alkotásban csúcsosodik ki. Számomra a rajzolt felület mellé a monotípia technikájának alkalmazása vált izgalmassá, hiszen az érzelmek közvetítésére leginkább éreztem megfelelőnek. Itt a gesztus és a folt együttese található meg. A két technika használatára kerestem megoldásokat. Eleinte arra gondoltam a monotípia nyomatába belerajzolok, úgy lesz befejezett, rá kellett jönnöm ez nem igazán teszi láthatóvá a belső érzelmeimet. Többféle kísérlet után jutottam arra, a fantáziám megjelenítésével az alkotás folyamatát is meg kell örökítenem. Így jelentkezett megoldásként, hogy a nyomtatott gesztust – monotípia- és a rajzolt felületet külön-külön készítem el. A rajzra áttetszősége, sejtelmessége miatt alkalmasnak mutatkozott a pausz papír. A két teremtett tájfelület egymásra fedésével egy mű jött létre, amelyet leginkább alkalmasnak éreztem az engem foglalkoztató téma megfogalmazására. Ez az egyesítés a képzelet és a valóság közötti megfoghatatlanságról is mesél, mégis leginkább az érzelmeim

pillanatának lenyomatai.